

[Marlène Jølvad]

og det er den type miljøpolitik, Det Radikale Venstre vil prioritere meget højt.

Den danske økonomi har vi hørt meget om i dag, og vi skal også gerne melde os i koret, der siger, at den viser gode træk.

Den lave inflation, rentenedsættelsen, de ansvarlige overenskomster, overskuddet på betalingsbalancen er gode tegn for fremtiden. Det er trods mange både praktiske og politiske forhindringer lykkedes at løse nogle store samfundsøkonomiske udfordringer. Den stramme udgiftspolitik gennem 1980'erne har båret frugt. Statsunderskuddet er stort, også for stort, men det er på nuværende tidspunkt mest et politisk problem for regeringen, og det er et problem, der ikke kan løses gennem besparelser. Det er klart, at vi fortsat skal føre en stram udgiftspolitik, men der skal også andre ting til. Regeringens budgetoversigt og andre økonomiske udgivelser i disse tider giver håb om, at den økonomiske vækst vil stige i de kommende år. Og det vil forhåbentlig give mere beskæftigelse og dermed flere indtægter og færre udgifter. Men det betyder ikke, at vi skal lade fem og syv være lige og vente. Der skal stadig væk føres en forholdsvis stram finanspolitik, og en sådan politik omfatter også kommunerne, som regeringen forhandler med for tiden.

Det er i virkeligheden dybt bekymrende, at et flertal i Folketinget tilkendegiver, at kommunerne bare kan hæve skatten. Det er i virkeligheden også unfair og en rent partipolitisk indblanding i forhandlinger mellem to parter, når bl.a. Socialdemokratiet farer ud, som partiet gør i disse dage. At hæve skatten med f.eks. 1 procentpoint vil føre til fald i bruttonationalproduktet, og det vil sige fald i den økonomiske vækst. Det vil føre til stigende ledighed i størrelsesordenen 10.000. Det er 1970'er-politik; det er prøvet, og det trækker ikke i den rigtige retning. Det Radikale Venstre advarer mod den slags løsninger. De er også for nemme. Og vi tager afstand fra Socialdemokratiets indblanding i de igangværende forhandlinger.

Folketinget står over for en vanskelig opgave med finansloven for 1992. Det udgiftspolitiske måltal har været et udmærket arbejdsredskab gennem 1980'erne og kan stadig være det. Men tiden er inde til at se mere bredt og nuanceret på samfundsøkonomien.

I Det Radikale Venstre vil vi gerne have inddraget det, vi kalder den grå zone, i den rette

sammenhæng. Den grå zone er alle de investeringer, der ikke figurerer på finansloven: Storbælt, Øresundsbro, Ørestad og lignende. Denne type investeringer er også ressourceforbrug. De binder store midler til én slags investeringer, som ikke nødvendigvis øger eksporten, og det er dog eksporten, der skal trække os i den rigtige retning. Denne grå zone ønsker vi synliggjort, for den har betydelige virkninger og ikke nødvendigvis altid gunstige virkninger; det gælder både for betalingsbalancen og de offentlige udgifter som sådan.

Det interesserer os også, fordi vi har noteret os, at Venstres politiske ordfører, hr. Peter Brixtofte, offentligt taler om at fremrykke anlægsinvesteringer, og det har vi også hørt i dag i hr. Peter Brixtoftes indlæg. Efter vores opfattelse er det en politik, som øjeblikkelig vil gennemhulle det såkaldte udgiftspolitiske måltal.

Vi har også læst i pressen, at hr. Ivar Hansen, også fra Venstre, taler om at få vejanlæg i det jyske finansieret under andre former end over finansloven. Og nu har vi sandelig hørt den samlede regering via statsministerens indlæg i dag gøre sig til talsmand for det samme.

Hvis vi nu skal til at føre den slags økonomisk politik, vil vi i Det Radikale Venstre meget gerne have vurderet, hvad det får af konsekvenser for den samlede økonomi, for betalingsbalance, for konkurrenceevne, for import, for beskæftigelsen – i Danmark vel at mærke. Det er jo ikke ligegyldigt, hvilke typer investeringer vi giver os i lag med, de giver ikke nødvendigvis mere beskæftigelse i Danmark. Jeg vil gerne prøve at få en opgørelse over, hvad Storebæltsbroen indtil nu har givet af beskæftigelse i Danmark, i forhold til hvad den har givet i udlandet. I hvert fald har Skotland haft stor glæde af at skulle producere boremaskiner til Danmark. Det var i 1930'erne, at en skovl var et rigtigt og vigtigt redskab, og hvor større investeringer umiddelbart førte til mere beskæftigelse.

I det Radikale Venstre vil vi forberede os på finansloven for 1992 for at finde løsninger, der samlet set er økonomisk forsvarlige, og som koncentrerer sig om strukturproblemer, omprioriteringer og beskæftigelse.

Arbejdsløsheden er det store problem, og mere uddannelse og omskoling er et vigtigt redskab. Vi har taget et pænt skridt med dagpengeforliget, og vi skal videre ad den vej. Uddannelse, forskning og udvikling er uomgængelige